

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในการศึกษา เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ โดยใช้เทคนิค ซีไออาร์ซี เรื่อง My Province สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ตามลำดับขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ.2544 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
2. การอ่านภาษาอังกฤษ
3. ความหมายของการสอนแบบซี ไอ อาร์ ซี
4. เอกสารเกี่ยวข้องกับการสร้างชุดกิจกรรม
5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ.2544 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

การจัดการเรียนการสอนให้ได้ผลดีและบรรลุวัตถุประสงค์นั้น คือสิ่งที่ต้องพึงระลึก อยู่เสมอก่อน กระบวนการจัดการเรียนรู้ ก็คือหลักสูตรการศึกษา เพราะหลักสูตรจะเป็นตัวกำหนด สาระสำคัญ จุดมุ่งหมาย กระบวนการ การวัดผลประเมินผลการเรียนไว้ชัดเจน ดังนั้นการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศนั้น กรมวิชาการ (2545, หน้า 3-26) ได้กำหนดสาระสำคัญของหลักสูตร การศึกษาขั้นพื้นฐาน ได้กำหนดหลักการแนวคิดและสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศเพื่อเป็นแนว ดำเนินการไว้ดังนี้

ความสำคัญ

ในสังคมปัจจุบันการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศเป็นสิ่งจำเป็นทั้งนี้เพื่อประโยชน์ใน การติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหาความรู้เพิ่มเติม และเพื่อการประกอบอาชีพ ตลอดจน เพื่อให้สามารถนำประเทศไปสู่การแข่งขันด้านเศรษฐกิจ เข้าใจความแตกต่างทางการเมือง และวัฒนธรรม ในฐานะที่เป็นพลเมืองโลกาภิวัตน์ การเรียนภาษาต่างประเทศจะช่วยให้มีวิสัยทัศน์ กว้างไกล สามารถสื่อสารกับชาวต่างชาติได้อย่างถูกต้องเหมาะสมและมั่นใจ มีเจตคติที่ดีต่อการ ใช้ ภาษาวัฒนธรรมต่างประเทศ นอกจากนี้ยังมีความเข้าใจและภาคภูมิใจในภาษาและวัฒนธรรมไทย และสามารถถ่ายทอดวัฒนธรรมไทย และเอกลักษณ์ไทยสู่สังคมโลก

วิสัยทัศน์

การจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานมีความคาดหวังว่า เมื่อผู้เรียนเรียนภาษาต่างประเทศตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาถึงชั้นมัธยมศึกษา มีความคาดหวังว่า เมื่อผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศ สามารถใช้ภาษาต่างประเทศ สื่อสารในสถานการณ์ต่างๆ แสวงหาความรู้ รวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องรางวัลวัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์

โครงสร้างหลักสูตรของสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

โครงสร้างหลักสูตรของสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศกำหนดความสามารถทางภาษาและพัฒนาการของผู้เรียน เป็นสำคัญโดยแบ่งเป็น 4 ระดับ

1. ช่วงชั้นที่ 1 (ป1-3) ระดับเตรียมความพร้อม
2. ช่วงชั้นที่ 2 (ป.4-6) ระดับต้น
3. ช่วงชั้นที่ 3 (ม.1-3) ระดับกำลังพัฒนา
4. ช่วงชั้นที่ 4 (ม.4-6) ระดับความก้าวหน้า

คุณภาพของผู้เรียน

หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานได้กำหนดสาระการเรียนรู้ของกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศเป็นสาระการเรียนรู้ที่เสริมสร้างความเป็นมนุษย์และสร้างศักยภาพในการคิดการทำงานอย่างสร้างสรรค์ เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตรการเรียนภาษาต่างประเทศจะช่วยให้ผู้เรียนมีวิสัยทัศน์กว้างไกล และเกิดความมั่นใจในการสื่อสารกับชาวต่างชาติ รวมทั้งเกิดเจตคติที่ดีต่อภาษาและวัฒนธรรมต่างประเทศโดยยังคงความภาคภูมิใจในภาษาและวัฒนธรรมไทย

การที่จะทำให้ผู้เรียนเกิดคุณภาพได้ตามที่คาดหวังดังกล่าว หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานได้กำหนดองค์ความรู้ กระบวนการเรียนรู้ และคุณธรรมจริยธรรม ค่านิยมที่ผู้เรียนพึงมีเมื่อจบการศึกษาขั้นพื้นฐาน 12 ปีแล้ว ไว้เป็นกรอบดังนี้

สาระ

สาระของกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ หมายถึง องค์ความรู้ที่เป็นสากลสำหรับผู้เรียนภาษาต่างประเทศ ประกอบด้วย สาระด้านภาษาเพื่อการสื่อสาร ภาษาและวัฒนธรรม ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนโลก

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร หมายถึง การใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อทำความเข้าใจ แลกเปลี่ยน นำเสนอข้อมูล ข่าวสาร แสดงความคิดเห็น เจตคติ อารมณ์และความรู้สึกในเรื่องต่างๆ ทั้งที่เป็นภาษาพูดและภาษาเขียน

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม หมายถึง ความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับชีวิตความเป็นอยู่ พฤติกรรมทางสังคม ค่านิยม และความเชื่อที่แสดงออกทางภาษา

สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น หมายถึง ความสามารถในการใช้ภาษาต่างประเทศในการแสวงหาความรู้ที่สัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนโลก หมายถึง ความสามารถในการใช้ภาษาต่างประเทศภายในชุมชน และเป็นพื้นฐานในการประกอบอาชีพและการเรียนรู้ตลอดชีวิต

มาตรฐานการเรียนรู้

มาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ หมายถึง ผลการเรียนรู้ที่ต้องให้เกิดขึ้นในตัวผู้เรียน เป็นมาตรฐานกลาง ซึ่งเป็นกรอบด้านความรู้ ทักษะกระบวนการ และคุณธรรม จริยธรรม ค่านิยม ที่สถานศึกษาสามารถนำไปปรับและพัฒนาเพื่อกำหนดเป็นผลการเรียนรู้ในหลักสูตรสถานศึกษา มาตรฐานการเรียนรู้เป็นข้อกำหนดเกี่ยวกับผลการเรียนรู้คาดหวังของผู้เรียน อันจะนำไปสู่การจัดกระบวนการเรียนรู้ และการวัดผลประเมินผลการเรียนรู้ แบ่งออกเป็น 8 มาตรฐานตามสาระทั้งสี่ ดังต่อไปนี้

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจกระบวนการฟังและการอ่าน สามารถตีความเรื่องที่ฟังและอ่าน จากสื่อประเภทต่างๆ และนำความรู้มาใช้อย่างมีวิจารณญาณ

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะในการสื่อสารทางภาษา แลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็นโดยใช้เทคโนโลยีและการจัดการ ที่เหมาะสมเพื่อการเรียนรู้ตลอดชีวิต

มาตรฐาน ต 1.3 เข้าใจกระบวนการพูด การเขียน และสื่อสารข้อมูล ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ ได้อย่างสร้างสรรค์ มีประสิทธิภาพ และมีสุนทรียภาพ

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ได้เหมาะสมกับกาลเทศะ

5. มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมทางภาษา และชีวิตความเป็นอยู่ของเจ้าของภาษา ตามบริบทของข้อความที่พบตามระดับชั้น

6. มีความสามารถในการใช้ภาษาต่างประเทศ นำเสนอและสืบค้นข้อมูลความรู้ในกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นที่เรียนตามความสนใจและระดับชั้น

7. มีความสามารถในการใช้ภาษาต่างประเทศภายในห้องเรียนและในโรงเรียนในการแสวงหาความรู้เพิ่มเติม และความเพลิดเพลิน

ในการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาต่างประเทศ ผู้สอนจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องรู้ความแตกต่างระหว่างเทคนิคการสอน วิธีสอน และแนวคิด ทฤษฎี ซึ่งเป็นที่มาของวิธีการสอนแบบต่างๆ เพื่อจะได้เข้าใจถึงความสัมพันธ์ของคำทั้งสามตามระดับชั้น

แนวทางในการจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ได้รับอิทธิพลจากแนวคิดในยุคสมัยต่างๆ ของนักปรัชญา นักจิตวิทยา และนักภาษาศาสตร์ ซึ่งเข้ามามีส่วนร่วมในการกำหนดแนวทางในการจัดการเรียนการสอนภาษาหลายแนวทางที่ได้พัฒนาหลายรูปแบบจนถึงแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่มีลักษณะเด่นชัด คือ เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง (Learner Centered)

การจัดการเรียนการสอนภาษาตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร มุ่งเน้นกระบวนการเรียนรู้ที่มีการฝึกปฏิบัติ มีการนำภาษาไปใช้ได้จริงตามหน้าที่ของภาษาในการสื่อความหมาย โดยมีเป้าหมายอยู่ที่การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในชีวิตจริง โดยเฉพาะอย่างยิ่งการใช้ภาษาได้เหมาะสมกับสภาพสังคม ดังนั้นการจัดการกระบวนการเรียนรู้ จะมุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีโอกาสฝึกใช้ภาษาให้มาก และให้มีทักษะในการแสวงหาความรู้จากแหล่งการเรียนรู้ต่างๆ ที่มีอยู่อย่างหลากหลาย ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ผู้สอนจึงควรเลือกใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ต่างๆ ที่เหมาะสมกับวัย และระดับชั้นของผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนมีลีลาการเรียนรู้เป็นของตนเอง กลยุทธ์ต่างๆ ได้แก่ กลยุทธ์ในการสื่อสาร การประเมินตนเอง การวางแผนการจัดการเรียนรู้ของตนเอง การใช้วิธีเรียนแบบต่างๆ การทำงานร่วมกับผู้อื่น ฯลฯ

ดังนั้นในการจัดการเรียนการสอนภาษา และวิธีสอน เพื่อเป็นพื้นฐานในการตัดสินใจเข้าใจเหตุผล มองเห็นความจำเป็นในการที่จะปรับเปลี่ยน และประยุกต์วิธีสอนของตน เพื่อสามารถเลือกวิธีสอนที่เหมาะสมกับผู้เรียน และจุดมุ่งหมายของการเรียนการสอนภาษาในแต่ละระดับชั้น ทำให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพ ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามความแตกต่างระหว่างบุคคลและเกิดศักยภาพสูงสุดตามความสามารถของแต่ละคน

การวัดและประเมินผล

การสอนกับการวัดประเมินผลมีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กันมาตั้งแต่ต้น จนอาจกล่าวได้ว่า เมื่อมีการสอนต้องมีการประเมินผลควบคู่ไปด้วยเสมอ เพียงแต่วิธีการวัดและการประเมินอาจเปลี่ยนไปตามยุคสมัย การประเมินผลเป็นส่วนสำคัญและจำเป็นของกระบวนการเรียนการสอนซึ่งมีความหมายมากกว่าการให้เป็นเกรดหรือคะแนนรวม แต่เป็นการหาคำตอบที่สร้างสรรค์ในทางบวก และให้ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback) เกี่ยวกับความก้าวหน้าของผู้เรียนเพื่อตรวจสอบว่าการสอนนั้นบรรลุเป้าหมายในระดับใด ผลจากการประเมินจะนำไปสู่การตัดสินใจ ที่มีผลต่อโรงเรียนในเชิงบริหารและการสร้างความเชื่อมั่นในสังคม การประเมินที่ดีส่วนหนึ่งต้องเป็นเสมือนเครื่องช่วยในการเรียน และอีกส่วนหนึ่งเป็นเสมือนเครื่องมือในการวัดและบ่งบอกถึงความสามารถของผู้เรียนตลอดหลักสูตรตามมาตรฐานการเรียนรู้

หลักการสำคัญในการประเมินผลที่พึงพิจารณา คือ การประเมินผลควรมีลักษณะเป็นกระบวนการพัฒนาคุณภาพผู้เรียน เน้นคุณลักษณะและความสามารถของผู้เรียนเป็นภาพรวม ผลการประเมินต้องชี้ให้เห็นผลการปรับปรุงการสอนของครูผู้สอน และความสำนึกของผู้เรียนตามเป้าหมายหลักสูตร บ่งบอกถึงความสามารถที่หลากหลาย ไม่แยกเด็ดขาดจากการเรียนการสอนเป็นการให้ข้อมูลที่ทำให้ผู้เรียนแต่ละคนรู้จักตนเอง และมองเห็นแนวทางที่จะปรับปรุงตนเองให้ดีขึ้น โดยเน้นความร่วมมือของทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องในการให้ข้อมูล ตรวจสอบและทบทวนซึ่งกันและกันเน้นที่การวัดกระบวนการเท่าๆ กับการวัดผลผลิต เน้นการวัดที่สะท้อนให้เห็นถึงการใช้ความคิด พิจารณาไตร่ตรอง รวมทั้งการใช้เหตุผลและการแก้ปัญหา

ข้อมูลที่จะนำมาประเมินจะต้องได้มาโดยกระบวนการเก็บรวบรวม จากแหล่งข้อมูลที่หลากหลาย และสอดคล้องกับรูปแบบการประเมินผลตามหลักสูตร โดยใช้เครื่องมือและวิธีการประเมินที่มีหลากหลายรูปแบบ เลื่อนนำมาใช้ให้สอดคล้องเหมาะสมกับกระบวนการสอนของผู้สอนและกระบวนการเรียนรู้ของผู้เรียน เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด บางครั้งอาจต้องปรับวิธีการหรือดัดแปลงเครื่องมือวัด เพื่อใช้สำหรับผู้เรียนที่มีความต้องการพิเศษ บางกรณีจำเป็นต้องใช้เทคนิคการประเมินที่ผสมผสานหรือหลากหลาย เพื่อให้ได้ภาพเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียนที่กว้างขวางและสมบูรณ์ขึ้น

ส่วนลักษณะภาษาที่นำมาประเมิน ควรเป็นภาษาที่ใช้ในสถานการณ์การสื่อสารตามความจริง คือ ข้อความสมบูรณ์ในตัวเอง เป็นภาษาที่เจ้าของภาษาใช้ มีความเป็นธรรมชาติ อยู่ในบริบท ทั้งนี้จะต้องคำนึงถึง

ความสามารถและประสบการณ์ของผู้เรียนด้วย การประเมินความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ควรประเมินความสามารถในการสื่อความหมายจริงๆ ไม่ควรแยกการใช้ภาษาออกจากสถานการณ์ และควรวัดให้ครอบคลุมองค์ประกอบทางภาษาอันประกอบด้วย ความรู้เรื่องเสียง คำศัพท์ โครงสร้าง การใช้ภาษาในสถานการณ์ และกลวิธีในการสื่อสาร แนวการประเมินเช่นนี้ ช่วยเสริมให้เกิดการเชื่อมโยงระหว่างหลักสูตรการสอนและการประเมิน

การประเมินผลทางภาษา

ในการจัดการเรียนการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ครูผู้สอนเป็นผู้ที่เสาะแสวงหาวิธีสอนและเทคนิคการสอนภายในชั้นเรียนให้เกิดความรู้แบบผสมผสาน โดยคาดหวังว่าผู้เรียนจะต้องมีความรู้และทักษะทางภาษา โดยนำความรู้จากกระบวนการเรียนรู้ภาษา ตลอดจนกระบวนการต่างๆ มาผนวกเข้ากับความรู้ที่เกิดขึ้นภายในตน และสามารถใช้ภาษาตามสถานการณ์ต่างๆ ได้จริง ส่วนภาษาที่นำมาประเมินควรเป็นภาษาในสถานการณ์การสื่อสารตามสภาพจริง หรือเป็นข้อความที่สมบูรณ์ในตนเอง เป็นเจ้าของภาษา ภาษาที่ใช้มีความเป็นธรรมชาติ อยู่ในบริบท ทั้งนี้ต้องคำนึงถึงความสามารถและประสบการณ์ของผู้เรียนด้วย การประเมินความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารควรประเมินความสามารถในการสื่อความหมายจริงๆ ไม่ควรแยกภาษาออกจากสถานการณ์ และควรวัดให้ครอบคลุม นั่นคือ ต้องประเมินทั้งความรู้ ซึ่งหมายถึง เนื้อหาทางภาษา ประกอบด้วยเสียง คำศัพท์ โครงสร้าง ไวยากรณ์ ประเมินทั้งความสามารถ ประสิทธิภาพ หมายถึง ทักษะการนำความรู้ไปใช้ การเลือกใช้ภาษาได้เหมาะสมสอดคล้องกับความคิดและสถานการณ์และประเมินขอบเขตของการใช้ภาษา นั่นคือ สมรรถภาพในการสื่อสาร ซึ่งหมายถึงทักษะการรู้จักปรับตนของนักเรียนในสถานการณ์การสื่อสาร สามารถแยกได้เป็น 4 สมรรถภาพย่อย ดังนี้

1. สมรรถภาพทางภาษา (Linguistic Competence) เป็นสิ่งบอกลถึงความสามารถในการใช้เนื้อหาภาษา ได้แก่ การเปล่งเสียง การสร้างคำ การใช้คำศัพท์ และโครงสร้างประโยค
2. สมรรถภาพทางภาษาศาสตร์และสังคมวัฒนธรรม (Socio-Linguistic and Sociocultural Competence) เป็นความสามารถในการรู้จักใช้ภาษาตามวัฒนธรรมสังคม รู้จักปรับภาษาให้เหมาะสมกับบุคคลและกฎเกณฑ์ทางสังคม ตามบทบาทและสถานภาพในสถานการณ์การสื่อสาร
3. สมรรถภาพทางการเรียนเรียงถ้อยคำ (Discursive Competence) เป็นความสามารถในการเรียงลำดับความคิด เชื่อมโยงประโยคเป็นข้อความ เชื่อมโยงข้อความเป็นข้อความหลัก

ข้อความรองรายละเอียดตามบริบท ไม่ว่าจะเป็นการสื่อสารที่สื่อสารด้วยวาจาหรือเป็นลายลักษณ์อักษร

4. สมรรถภาพทางยุทธศาสตร์การสื่อสาร (Strategic Competence) เป็นความสามารถในการใช้วิธีการทดแทนต่างๆ เพื่อดำเนินการสื่อสารอย่างต่อเนื่อง เช่น การอธิบายคำด้วยท่าทางหรือด้วยการใช้ประโยคเทียบเคียงเพื่อให้บุคคลอื่นเข้าใจ

การประเมินผลทางภาษา จึงไม่ได้มีลักษณะเป็นเส้นตรงแต่เป็นแบบวงจร โดยแต่ละส่วนมีหน้าที่ให้ข้อมูลแก่กันและกัน และควรนำมาใช้เป็นเครื่องมือในการเรียน ช่วยให้ผู้เรียนได้ทบทวนสิ่งที่เขาเรียนมา และเพื่อให้เกิดความรู้สึกรักภูมิใจในผลที่เกิดขึ้นกับตนเอง

ดังนั้น สามารถสรุปได้ว่าการวัดประเมินผลทางภาษาเป็นการวัดผลที่มุ่งดูความพยายามในการพัฒนาตนเองในการพัฒนาทักษะการเรียนรู้ ซึ่งทั้งหมดนั้นจะต้องใช้วิธีการที่หลากหลายในการประเมิน เพื่อให้ได้ข้อมูลที่แท้จริง และการประเมินนั้นจะต้องเป็นการประเมินตามสภาพจริงมากที่สุด ผลที่ได้จะนำไปสู่การแก้ไขและปรับปรุงการเรียนการสอนภาษาในที่สุด

การอ่านภาษาอังกฤษ

1. ความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ

ความเข้าใจในการอ่านเป็นจุดหมายหลักของการอ่าน มีผู้เชี่ยวชาญและนักการศึกษาได้ให้ความหมายของความเข้าใจในการอ่าน ดังนี้

คาร์ (Carr) (1983, p.2) ได้ให้คำจำกัดความของความเข้าใจในการอ่านว่า คือความสามารถในการตีความจากเรื่องที่อ่าน การปฏิสัมพันธ์ระหว่างเนื้อเรื่องที่อ่านกับความรู้เดิมของผู้อ่านสามารถนำความรู้เดิมมาใช้ในการตีความและตัดสินใจอย่างมีเหตุผล ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ ด็อกโทรว วิททรอกและมาร์ค (Doctorow, Wittrock and Marks, 1978.p.109) ที่ว่าความเข้าใจในการอ่านจะเกิดขึ้นเมื่อผู้อ่านนำความทรงจำและประสบการณ์เดิมมาใช้ เพื่อช่วยสร้างความหมายในสิ่งที่อ่าน และสมิท (Smith, 1988) ได้กล่าวว่า ความเข้าใจในการอ่าน หมายถึงการเข้าใจความหมายที่ผู้เขียนใส่ไว้ในตัวอักษรได้ตรงตามผู้เขียนต้องการ ความเข้าใจในการอ่านเป็นความหมายของผู้อ่านที่จะใช้ความคิดตามที่ผู้เขียนได้เขียนไว้ โดยผู้อ่านต้องเข้าใจภาษาของผู้เขียนและตีความให้ตรงกับความต้องการของผู้เขียน ซึ่งสอดคล้องกับบัญชา อึ้งสกุล (2541, หน้า 68) ที่ได้สรุปว่า หัวใจของการอ่านอยู่ที่การเข้าใจความหมายจากสิ่งที่อ่าน ความหมายดังกล่าวมิได้เกิดจากตัวอักษรที่อ่านเท่านั้น แต่ขึ้นอยู่กับจินตนาการหรือความคิดรวบยอดของผู้อ่านเป็นสำคัญซึ่งขึ้นอยู่กับคุณภาพและปริมาณของประสบการณ์เดิม การอ่านมิใช่เพียงทำความเข้าใจ

ในสัญลักษณ์หรือการรับความหมายจากตัวหนังสือเท่านั้น แต่ผู้อ่านจะได้รับการกระตุ้นจากตัวหนังสือและปรับความหมายของตัวหนังสือเหล่านั้นให้เข้ากับความหมายที่ผู้อ่านมีอยู่แล้ว จึงทำให้เกิดความเข้าใจในการอ่าน

รูบิน (Rubin, 1993, p.194) ได้อธิบายว่า ความเข้าใจในการอ่านเป็นกระบวนการทางสติปัญญาที่ซับซ้อน ต้องอาศัยความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์ รวมทั้งความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ หากไม่มีความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์และความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ ความเข้าใจในการอ่านจะไม่เกิดขึ้น ความเข้าใจในการอ่านจึงหมายถึง ความสามารถในการทำความเข้าใจคำศัพท์ และโครงสร้างประโยคที่ปรากฏในข้อความ อ่านเรื่องแล้วสามารถจับใจความสำคัญและรายละเอียดปลีกย่อย สามารถสรุป ดีความ และเข้าใจความหมายแฝงได้ ถูกต้อง แอนเดอร์สัน (Anderson, 1985, p.372=383) ได้สรุปว่า ความเข้าใจในการอ่าน คือ ความสามารถในการค้นหาความหมายในหลายระดับตั้งแต่ระดับตัวอักษร ระดับโครงสร้าง ไวยากรณ์ ตลอดจนระดับความหมาย โดยอาศัยกระบวนการปฏิสัมพันธ์ระหว่างเนื้อหาและโครงสร้างของเรื่องกับความรู้เดิมของผู้อ่าน ซึ่งเป็นกระบวนการที่ช่วยให้ผู้อ่านสามารถสร้างสมมติฐานเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน กล่าวคือ ผู้อ่านสามารถทำนายเรื่อง และอ้างอิงข้อมูลจากการอ่านได้นอกจากนั้น ยังมีนักการศึกษาไทยอีกหลายคนได้ให้ความหมายของ ความเข้าใจในการอ่าน ดังนี้

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2532, หน้า 48) ได้กล่าวถึง ความเข้าใจในการอ่านคือ การที่ผู้อ่านสามารถจับใจความสำคัญจากเรื่องที่อ่าน โดยไม่จำเป็นต้องรู้ความหมายของคำศัพท์ทุกตัว เพราะความเข้าใจในการอ่านเกิดจากการนำประสบการณ์ความรู้ต่างๆ และนำความหมายจากบริบทมาช่วยในการทำความเข้าใจในเนื้อเรื่อง สอดคล้องกับสมุทร เซ็นชาวนิช (2540, หน้า 73) ที่ได้ให้ทัศนะว่า ความเข้าใจในการอ่าน คือ ความสามารถที่จะอนุมานความหมายอันพึงประสงค์จากสิ่งที่อ่านได้อย่างมีประสิทธิภาพ ความเข้าใจในการอ่านมีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับประสบการณ์ที่แตกต่างกันของแต่ละบุคคล และถือเป็นองค์ประกอบที่สำคัญยิ่งของการอ่าน หากอ่านแล้วไม่เกิดความเข้าใจ ถือว่า การอ่านที่แท้จริงยังไม่เกิดขึ้น เป็นเพียงแค่การเห็นตัวหนังสือปรากฏอยู่บนหน้ากระดาษเท่านั้น

นอกจากนั้น ความเข้าใจในการอ่าน มีองค์ประกอบที่สำคัญพอสรุปได้ดังนี้

1. สามารถจำเรื่องราวส่วนใหญ่ที่อ่านมาแล้วได้ เมื่อถึงคราวจำเป็นที่ต้องการจะใช้ประโยชน์หรืออ้างอิงถึงก็ทำได้โดยไม่ยาก

2. สามารถจับใจความสำคัญได้ สามารถระบุหรือแยกแยะประเด็นหลักออกมาจากประเด็นย่อยที่ไม่จำเป็นหรือไม่สำคัญ สามารถประเมินได้ว่า สิ่งใดควรสนใจเป็นพิเศษและสิ่งใดควรตัดทิ้งไป

3. สามารถตีความเกี่ยวกับเรื่องราว หรือข้อคิดเห็นที่อ่านมาแล้ว ได้ว่ามีนัยสำคัญหรือลึกซึ้งมากน้อยเพียงใด

4. สามารถสรุป ลงความเห็นจากสิ่งที่ได้อ่านมาแล้วได้อย่างถูกต้อง มีเหตุผลน่าเชื่อถือ

5. สามารถใช้วิจารณ์ญาณของตนพิจารณา ไตร่ตรองข้อสรุป หรือการอ้างอิงต่างๆ ของผู้เขียนได้อย่างถูกต้องและเป็นระบบ

6. สามารถถ่ายโอนหรือผสมผสานความรู้ที่ได้จากการอ่านกับประสบการณ์อื่นๆ ได้อย่างเหมาะสม

ในทำนองเดียวกับ สุนีย์ สิงห์ประไพ (2534, หน้า 20) กล่าวว่า ความเข้าใจการอ่าน เป็นความสามารถที่จะเข้าใจในเนื้อเรื่องที่อ่าน ด้วยการจับใจความสำคัญของเรื่องได้ สามารถคาดการณ์ล่วงหน้าได้ หากจุดมุ่งหมายและใจความสำคัญของเรื่องที่อ่านได้ ตลอดจนรวบรวมลำดับความคิดให้ต่อเนื่องและสัมพันธ์กับเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นต่อไปได้

จากการศึกษาความหมายของความเข้าใจในการอ่าน พอสรุปได้ว่า ความเข้าใจในการอ่าน คือ ความสามารถในการเข้าใจคำศัพท์และโครงสร้างของประโยค รวมถึงความสามารถในการทำ ความเข้าใจ โดยการสรุปความและตีความหมายจากสิ่งที่อ่านรวมทั้งเข้าใจความนัยแฝงอยู่ได้ ตัวอักษร โดยอาศัยความรู้และประสบการณ์เดิมของตนมาช่วยในการสร้างความหมาย

2. ระดับความเข้าใจในการอ่าน

ระดับความเข้าใจในการอ่าน สามารถแบ่งได้หลายระดับ มีผู้เชี่ยวชาญได้เสนอไว้ ดังนี้

โรบินสัน และกู๊ด (Robinson & Good, 1987.p.145) ได้แบ่งระดับความเข้าใจในการอ่านไว้ 3 ระดับ

1. ระดับตรงตามตัวอักษร (Literal Comprehension) คือ ผู้อ่านเห็นและเข้าใจข้อเท็จจริงที่ปรากฏในเนื้อเรื่อง

2. ระดับการแปลความ (Interpretative Understanding) คือ ผู้อ่านหาคำตอบของเนื้อเรื่องจากข้อมูลที่ไม่ได้ปรากฏอยู่ในเนื้อเรื่อง โดยอาศัยการหาใจความสำคัญ การอนุมาน การประยุกต์ เป็นต้น

3. ระดับการวิเคราะห์วิจารณ์ (Critical Level) คือ ผู้อ่านใช้วิจารณญาณในการตัดสินใจและพิจารณาว่าสิ่งใดถูก ผิด หรือมีความเกี่ยวข้อง รวมทั้งสามารถบอกได้ว่าข้อความใดเป็นข้อเท็จจริงหรือข้อคิดเห็น

ดัลล์แมน (Dallman อ้างอิงใน สุวรรณภา รัตนธรรมเมธิ, 2533) ได้แบ่งความเข้าใจในการอ่านเป็น 3 ระดับ คือ

1. ความเข้าใจในระดับข้อเท็จจริง (Factual Level) คือ ความเข้าใจในเนื้อเรื่องที่อ่านจากตัวอักษรที่เขียนไว้
2. ความเข้าใจขั้นตีความ (Interpretation Level) คือ ความเข้าใจโดยอาศัยการสรุปความ ตีความ และแปลความหมายจากเรื่องที่อ่าน
3. ความเข้าใจขั้นประเมินค่า (Evaluation Level) คือ ความสามารถในการประเมินค่าสิ่งที่อ่าน โดยอาศัยความรู้และประสบการณ์เดิมของผู้อ่านพิจารณาและตัดสินใจ

แฮร์ริสและสิเพย์ (Harris and Sipay, 1990, p.583-586) ได้แบ่งความเข้าใจในการอ่านเป็น 4 ระดับ ดังนี้

1. ระดับตรงตามตัวอักษร (Literal Comprehension) คือ ความเข้าใจในเรื่องที่อ่านอย่างตรงไปตรงมา โดยไม่มีความหมายอื่นใดแฝงอยู่
2. ระดับตีความ (Inferential Comprehension) คือ ความเข้าใจในเรื่องที่อ่านโดยผ่านการพิจารณาตัดสินความหมายที่แฝงอยู่ในเนื้อเรื่อง
3. ระดับวิเคราะห์วิจารณ์ (Critical Reading) คือ ความเข้าใจที่ผ่านกระบวนการคิดและการนำประสบการณ์เดิมมาใช้เพื่อประเมินและวินิจฉัยเรื่องที่อ่าน
4. ระดับสร้างสรรค์ (Creative Reading) คือ ความสามารถคิดกว้างไกล คิดหลายแง่มุม มีจินตนาการ สามารถสร้างสรรค์ความคิดใหม่

เบอร์มิสเตอร์ (Burmeister, 1974 อ้างใน วนิตา เหล่าเกิดพงษ์, 2541. หน้า 12) ได้แบ่งระดับความเข้าใจในการอ่านออกเป็น 7 ระดับ ได้แก่

1. ระดับความจำ (Memory) เป็นระดับความเข้าใจที่ผู้อ่านสามารถจดจำข้อเท็จจริงที่ผู้เขียนได้เขียนไว้ เช่น วันที่ คำจำกัดความ ใจความสำคัญของเรื่อง
2. ระดับการแปลความหมาย (Translator) เป็นระดับความเข้าใจที่ผู้อ่านนำเรื่องราวที่อ่านแปลเป็นรูปแบบอื่น เช่น การแปลจากภาษาหนึ่ง การนำข้อมูลไปแปลเป็นแผนภูมิ
3. ระดับการตีความ (Interpretation) เป็นระดับความเข้าใจที่ผู้อ่านสามารถเข้าใจในสิ่งที่ผู้เขียนมิได้กล่าวไว้โดยตรง เช่น ให้จับใจความสำคัญ คาดการณ์ล่วงหน้าและหาเหตุผล

4. ระดับการประยุกต์ใช้ (Application) เป็นระดับความเข้าใจที่ผู้อ่านสามารถเข้าใจในหลักการและนำไปประยุกต์ใช้จนประสบผลสำเร็จ

5. ระดับการวิเคราะห์ (Analysis) เป็นระดับความเข้าใจที่ผู้อ่านสามารถแยกแยะส่วนย่อยที่ประกอบเข้าเป็นส่วนใหญ่

6. ระดับการสังเคราะห์ (Synthesis) เป็นการนำเอาความคิดเห็นจากเรื่องที่ทำมารวบรวมและเรียบเรียงใหม่

7. ระดับการประเมินผล (Evaluation) เป็นความสามารถในการกำหนดเกณฑ์ตัดสินเรื่องและประเมินเรื่องที่ทำ โดยอาศัยเกณฑ์จากประสบการณ์ของตน

สมิทและบาร์เรท (Smith and Barrett, 1979, p.63-67) ได้แบ่งความเข้าใจในการอ่านออกเป็น 4 ระดับ

1. ระดับความรู้ความจำตามตัวอักษร (Literal Recognition or Recall) คือ ความสามารถในการรับรู้ หรือการระลึกได้ของความคิด ข้อมูล และสิ่งที่เกิดขึ้น ซึ่งปรากฏโดยตรงในเนื้อเรื่องที่อ่าน

2. ความเข้าใจในการสรุปอ้างอิง (Inference) คือ ความสามารถในการสังเคราะห์เนื้อหาที่ปรากฏตามตัวอักษรกับความคิดของบุคคล

3. ระดับการประเมิน (Evaluation) คือ ความสามารถในการตัดสินเนื้อเรื่องโดยพิจารณาเปรียบเทียบกับเกณฑ์

4. ระดับความซาบซึ้ง (Appreciation) คือ ความสามารถทางความคิด อารมณ์ ความรู้สึกที่ตอบสนองต่อสิ่งที่อ่าน

3. เทคนิคการสอนการอ่านภาษาอังกฤษ (Reading Skills)

การอ่านภาษาอังกฤษ มี 2 ลักษณะ คือ การอ่านออกเสียง (Reading aloud) และการอ่านในใจ (Silent Reading) การอ่านออกเสียงเป็นการอ่านเพื่อฝึกความถูกต้อง (Accuracy) และความคล่องแคล่ว (Fluency) ในการออกเสียง ส่วนการอ่านในใจเป็นการอ่านเพื่อรับรู้และทำความเข้าใจในสิ่งที่อ่านซึ่งเป็นการอ่านอย่างมีจุดมุ่งหมาย เช่นเดียวกับการฟัง ต่างกันที่การฟังใช้การรับรู้จากเสียงที่ได้ยิน ในขณะที่การอ่านจะใช้การรับรู้จากตัวอักษรที่ผ่านสายตา ทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเป็นทักษะที่สามารถฝึกฝนให้ผู้เรียนเกิดความชำนาญและมีความสามารถเพิ่มพูนขึ้นได้ ด้วยเทคนิควิธีการโดยเฉพาะ ครูผู้สอนจึงควรมีความรู้และเทคนิคในการสอนการอ่านให้แก่ผู้เรียนเพื่อให้การอ่านแต่ละลักษณะประสบผลสำเร็จ

เทคนิควิธีปฏิบัติ

1. การอ่านในใจ เป็นการอ่านให้รู้เรื่องหรือเข้าใจเรื่องไม่ต้องพะวงกับการออกเสียง ผู้ชำนาญจะอ่านได้เร็ว เข้าใจถูกต้อง เก็บสาระสำคัญของเรื่องได้ การอ่านในใจเป็นส่วนหนึ่งของการอ่านและการพิจารณาการอ่านในใจที่มีประสิทธิภาพจะต้องอ่านไปโดยลำดับ ดังนี้

2.1 เลือกอ่านหนังสือที่สอดคล้องกับความสนใจของตนเอง ทั้งหนังสือพิมพ์รายวัน เรื่องสั้น นวนิยาย หรือกวีนิพนธ์ต่างๆ

2.2 เลือกอ่านหนังสือที่สอดคล้องครั้งละประมาณ 5-7 นาที ในตอนเริ่มแรก แล้วค่อยเพิ่มเรื่องเพิ่มเวลาให้ยาวขึ้น

2.3 ใช้เวลาอ่านนานขึ้น ควบคุมสมาธิให้มั่นคง อดทนต่อสิ่งรบกวนรอบด้าน ควรมุ่งอ่านให้จบตอนมากกว่านับจำนวนหน้า เพราะข้อความอาจไม่จบ

2.4 ทำความเข้าใจกับเนื้อหา ความหมาย และเก็บสาระสำคัญของเรื่อง สรุปว่า สาระสำคัญของเรื่องคืออย่างไร น่าเชื่อถือมากน้อยเพียงใด และจะสามารถนำความรู้ที่ได้จากการอ่านนั้นไปใช้ประโยชน์ได้ในทางใดบ้าง

การอ่านในใจนี้มุ่งที่ความเร็วและถูกต้องเป็นสำคัญ เพราะอ่านได้เร็วกว่าการอ่านออกเสียง ผู้อ่านไม่ต้องกังวลกับการเปล่งเสียง และเมื่ออ่านแล้วยังไม่เข้าใจไม่ชัดเจนก็หวนกลับไปอ่านซ้ำได้

ขั้นตอนการสอนอ่าน แบ่งเป็น 3 กิจกรรม คือ กิจกรรมนำเข้าสู่การอ่าน (Pre-Reading) กิจกรรมระหว่างการอ่านหรือขณะที่สอนอ่าน (While-Reading) กิจกรรมหลังการอ่าน (Post-Reading) แต่ละกิจกรรมอาจใช้เทคนิค ดังนี้

1. กิจกรรมนำเข้าสู่การอ่าน (Pre-Reading) การที่ผู้เรียนจะอ่านสารได้อย่างเข้าใจควรต้องมีข้อมูลบางส่วนเกี่ยวกับสารที่จะได้อ่าน โดยครูผู้สอนอาจใช้กิจกรรมนำให้ผู้เรียนได้มีข้อมูลบางส่วน เพื่อช่วยสร้างความ

2. เข้าใจในบริบท ก่อนเริ่มต้นอ่านสารที่กำหนดให้ โดยทั่วไปมี 2 ขั้นตอน คือ

2.1 ขั้น Personalization เป็นขั้นสนทนา ได้ตอบระหว่างครูกับผู้เรียน หรือระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียน เพื่อทบทวนความรู้เดิมและเตรียมรับความรู้ใหม่จากการอ่าน

2.2 ขั้น Predicting เป็นขั้นที่ให้ผู้เรียนคาดเดาเกี่ยวกับเรื่องที่จะอ่าน โดยอาจใช้รูปภาพ แผนภูมิ หัวเรื่อง ฯลฯ ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่จะได้อ่าน แล้วนำเสนอสนทนาหรืออภิปรายหรือหาคำตอบเกี่ยวกับภาพนั้นๆ หรืออาจฝึกกิจกรรมที่เกี่ยวกับคำศัพท์ เช่น ชีดเส้นใต้ หรือวงกลมล้อมรอบคำศัพท์ในสารที่อ่าน หรือ อ่านคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่จะได้อ่าน เพื่อให้ผู้เรียนทราบ

แนวทางว่า จะได้อ่านสารเกี่ยวกับเรื่องใด เป็นการเตรียมตัวล่วงหน้าเกี่ยวกับข้อมูลประกอบการอ่านและค้นหาคำตอบที่จะได้จากการอ่านสารนั้นๆ หรือทบทวนคำศัพท์จากความรู้เดิมที่มีอยู่ ซึ่งจะปรากฏในสารที่จะได้อ่าน โดยอาจให้วิธีบอกความหมายหรือทำแบบฝึกหัดเติมคำ ฯลฯ

3 กิจกรรมระหว่างการอ่านหรือกิจกรรมขณะที่สอนอ่าน (While-Reading) เป็นกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติในขณะที่อ่านสารนั้น กิจกรรมนี้มีไว้ใช้ทดสอบการอ่านแต่เป็นการ “ฝึกทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจ” กิจกรรมระหว่างการอ่านนี้ ควรหลีกเลี่ยงการจัดกิจกรรมที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติทักษะอื่นๆ เช่น การฟัง หรือการเขียน อาจจัดกิจกรรมให้พูดโต้ตอบได้บ้างเล็กน้อย เนื่องจากจะเป็นการเบี่ยงเบนทักษะที่ต้องการฝึกไปสู่ทักษะอื่นโดยมิได้เจตนา กิจกรรมที่จัดให้ในขณะที่ฝึกอ่าน ควรเป็นประเภทต่อไปนี้

3.1 Matching คือ อ่านแล้วจับคู่คำศัพท์กับคำจำกัดความ หรือ จับคู่ประโยค เนื้อเรื่องหรือภาพ แผนภูมิ

3.2 Ordering คือ อ่านแล้วเรียงภาพ แผนภูมิ ตามเนื้อเรื่องที่อ่าน หรือ เรียงประโยคตามลำดับเรื่อง หรือเรียงเนื้อหาแต่ละตอน ตามลำดับของเนื้อเรื่อง

3.3 Completing คือ อ่านแล้วเติมคำ จำนวน ประโยค ข้อความลงในภาพ แผนภูมิ ตาราง ฯลฯ ตามเรื่องที่ได้อ่าน

3.4 Correcting คือ อ่านแล้วแก้ไขคำ จำนวน ประโยค ข้อความ ให้ถูกต้องตามเนื้อเรื่องที่ได้อ่าน

3.5 Deciding คือ อ่านแล้วเลือกคำตอบที่ถูกต้อง (Multiple Choice) หรือ เลือกประโยคถูกผิด (True/False) หรือเลือกว่ามีประโยคนั้นๆ ในเนื้อเรื่องหรือไม่หรือเลือกว่า ประโยคนั้นเป็นข้อเท็จจริง (Fact) หรือเป็นความคิดเห็น (Opinion)

3.6 Supplying/Identifying คือ อ่านแล้วหาประโยคหัวข้อเรื่อง (Topic Sentence) หรือสรุปใจความสำคัญ (Conclusion) หรือจับใจความสำคัญ (Main Idea) หรือตั้งชื่อเรื่อง (Title) หรือย่อเรื่อง (Summary) หรือหาข้อมูลรายละเอียดจากเรื่อง (Specific Information)

4. กิจกรรมหลังการอ่าน (Post-Reading) เป็นกิจกรรมที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้ฝึกการใช้ภาษาในลักษณะทักษะสัมพันธ์เพิ่มขึ้นจากการอ่าน ทั้งการฟัง การพูดและการเขียนภายหลังที่ได้ฝึกปฏิบัติกิจกรรมระหว่างการอ่านแล้ว โดยอาจฝึกการแข่งขันเกี่ยวกับคำศัพท์ จำนวน ไวยากรณ์ จากเรื่องที่ได้อ่าน เป็นการตรวจสอบทบทวนความรู้ ความถูกต้องของคำศัพท์ จำนวน โครงสร้าง ไวยากรณ์ หรือฝึกทักษะการฟังการพูดโดยให้ผู้เรียนร่วมกันตั้งคำถามเกี่ยวกับเนื้อเรื่อง

แล้วช่วยกันหาคำตอบ สำหรับผู้เรียนระดับสูง อาจให้พูดอภิปรายเกี่ยวกับอารมณ์หรือเจตคติของผู้เขียนเรื่องนั้น หรือฝึกทักษะการเขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ได้อ่านเป็นต้น

ความหมายของการสอนแบบซี ไอ อาร์ ซี

สิ่งที่ผู้สอนต้องคำนึงถึงในขั้นเตรียมการสอน โดยวิธี ซี ไอ อาร์ ซี มีอยู่ 4 ประการ คือ

1. การเตรียมเนื้อหา เนื้อหาที่ใช้สอนเป็นแบบโครงสร้างข้อเขียน (Story Grammar) ที่จัดเป็นชุดๆ ตามระดับความสามารถของผู้เรียน ทีมมหาวิทยาลัยจอห์นส์ ฮอปกินส์เป็นผู้สร้างขึ้นเอง หรือครูผู้สอนสามารถที่จะเลือกเนื้อหาที่ใช้สอนประเภทเดียวกัน เช่น เรื่องที่เป็นตอนเดียวจบหรือมากกว่าหนึ่งตอน ซึ่งจะอธิบายถึงฉาก ตัวละคร สถานที่ เวลา ที่มีเหตุการณ์ดำเนินไปแบบใด หรือ อาจจะใช้เรื่องที่ไม่สมบูรณ์แล้วให้นักเรียนคาดการณ์ว่าส่วนที่ไม่สมบูรณ์นั้นควรเป็นอะไร เช่น นักเรียนอ่านเรื่องที่ไม่มีตอนจบ แล้วคาดเหตุการณ์ควรจะจบลงอย่างไร เป็นต้น

2. การจัดนักเรียนเข้ากลุ่ม (Assigning Students to Teams) ครูเป็นผู้จัดกลุ่มให้นักเรียน โดยมีขั้นตอนดังนี้

- 2.1 เรียงลำดับคะแนนผู้เรียนตามคะแนนที่ได้ในเกมครั้งก่อนๆ หรือตามเกรด หรือตามความรู้สึกของผู้สอนก็ได้ เรียงคะแนนสูงไปหาต่ำ

- 2.2 กำหนดจำนวนทีม แต่ละทีมควรประกอบด้วยสมาชิก 4 คน ถ้าหารไม่ลงตัว อาจเพิ่มสมาชิกให้บางกลุ่มเป็น 5 คนได้

- 2.3 จัดผู้เรียนเข้าทีม แต่ละทีมประกอบด้วยสมาชิก 4 คนคือ ผู้ที่มีความสามารถในการอ่านสูง 2 คน และต่ำ 2 คน จากนั้นให้นักเรียนที่มีความสามารถในการอ่านสูงจับคู่กับนักเรียนที่มีความสามารถในการอ่านต่ำ

ตัวอย่าง การจัดกลุ่มนักเรียนตามระดับความสามารถในกลุ่มทดสอบ แสดงดัง ตาราง 1

ตาราง 1 แสดงตัวอย่างการจัดกลุ่มนักเรียนตามระดับความสามารถในกลุ่มทดสอบ

กลุ่มที่	ชื่อกลุ่ม	กลุ่มที่คะแนนสูง	กลุ่มที่คะแนนต่ำ
1	กลุ่ม.....	88	50
		81	52
2	กลุ่ม.....	74	53
		73	53
3			
:			
8			
9	กลุ่ม.....	62	59
		62	60
10	กลุ่ม.....	61	60
	↓	61	60
		61	↓

จากตาราง 1 จะเห็นได้ว่า กลุ่มย่อยในกลุ่มทดลองมีทั้งหมด 10 กลุ่ม แต่ละกลุ่มประกอบด้วย สมาชิกจากนักเรียนในกลุ่มที่มีคะแนนสูง 2 คน และกลุ่มที่มีคะแนนต่ำ 2 คน มีอยู่ 1 กลุ่ม คือกลุ่มที่ 10 ที่มีสมาชิก 5 คน หลังจากจัดให้นักเรียนเข้าร่วมกันในกลุ่มแล้ว จึงให้นักเรียนในแต่ละกลุ่มตั้งชื่อกลุ่มของตนเองตามความเห็นของสมาชิกในกลุ่ม

3. การจัดทำใบคะแนนของทีม (Team Score Sheet) เป็นแบบบันทึกคะแนนรายบุคคลของนักเรียน แต่ละทีมประกอบด้วย รายชื่อสมาชิกในทีมและตารางคะแนนทดสอบเมื่อจบแต่ละบทเรียน เช่น ความเข้าใจในการอ่าน อ่านออกเสียงคำศัพท์ หาความหมายของคำ การสอบสะกดคำ และการเขียนเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน เป็นต้น ครูจะอธิบายการได้มาซึ่งคะแนนแต่ละอย่าง ทีมที่ทำคะแนนได้ถึง 90 คะแนนขึ้นไป จะได้รับเกียรติบัตร “ Super team” ทีมที่ได้คะแนน 80-89 จะได้รับเกียรติบัตร “Great team” และทีมที่ได้คะแนน 70-79 จะได้รับเกียรติบัตร “Good team” ครูควรอธิบายเกณฑ์การให้คะแนนและให้นักเรียนเป็นผู้กรอกรายชื่อสมาชิกในทีมเอง

4. การจัดทำแบบฟอร์มบันทึกการทำงานที่ได้รับมอบหมาย (Assignment Record Form) ในแบบฟอร์มจะมีชื่อนักเรียน วันที่ที่เรียนและตารางกิจกรรมที่ทำหลังการอ่านและระหว่างการอ่าน

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

การสอนโดยใช้วิธี ซี ไอ อาร์ ซี ประกอบด้วยกิจกรรมการเรียนรู้การสอนอ่านที่เป็นระบบครบวงจร โดยเริ่มจาก

1. ขั้นนำเสนอบทเรียน (Teacher Presentation)

ครูเป็นผู้นำเสนอบทเรียน โดยการทบทวนคำศัพท์เก่า สอนคำศัพท์ใหม่ โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อที่จะให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำศัพท์ได้อย่างถูกต้อง คล่องแคล่ว ให้นักเรียนเรียนรู้ความหมายของคำศัพท์ยาก โดยการอธิบายและให้คำจำกัดความ เพื่อที่จะให้นักเรียนสามารถนำเอาคำศัพท์ไปสร้างประโยคได้อย่างมีความหมาย และถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ หลังจากที่ครูสอนคำศัพท์แล้ว ครูก็แนะนำเรื่องที่จะให้นักเรียนอ่าน ให้นักเรียนเดาหรือคาดการณ์ล่วงหน้าว่าเรื่องที่ครูจะให้อ่านเป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร โดยเดาจากคำศัพท์ที่ครูสอนเพื่อเป็นการโยงประสบการณ์เดิมเข้ากับเรื่องที่จะเรียน

2. ขั้นฝึกทำงานเป็นทีม (Team Practice)

กิจกรรมที่นักเรียนฝึกทำงานเป็นทีม จะทำเมื่อครูนำเสนอบทเรียนเรียบร้อยแล้ว ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ขั้นตอนดังนี้คือ

2.1 ฝึกโดยมีครูควบคุมอยู่ (Controlled Practice) ซึ่งประกอบด้วยกิจกรรมดังนี้

2.1.1 อ่านออกเสียงคำศัพท์ (Word Out Loud) นักเรียนฝึกอ่านออกเสียงคำศัพท์จากรายการศัพท์ (Words Mastery List) ที่ครูให้กับคู่ของตน เปลี่ยนกันอ่านและช่วยกันแก้ไขเมื่อผิด จนกระทั่งอ่านได้ราบรื่น รวดเร็วและถูกต้อง กิจกรรมในข้อนี้จะช่วยให้นักเรียนรู้ความหมายของคำโดยอัตโนมัติ และไม่เป็นอุปสรรคในการทำความเข้าใจในเรื่องที่ครูจะให้อ่าน

2.1.2 ฝึกหาความหมายของคำ (Word Meaning Practice) นักเรียนใช้คำศัพท์จากรายการศัพท์ (Words Mastery List) ในการฝึกหาความหมายของคำศัพท์จากพจนานุกรม แล้วเขียนความหมายของคำศัพท์เป็นคำพูดของตนเอง (ถ้าทำได้) และสร้างประโยคจากคำศัพท์ที่ครูให้

2.1.3 สะกดคำ (Spelling) นักเรียนฝึกสะกดคำศัพท์กับคู่ของตนหรือกับเพื่อนในทีม โดยมีคนบอก 1 คน ให้สมาชิกในกลุ่มเขียนแล้วเปลี่ยนกันตรวจจนกว่าจะสะกดคำได้ทุกตัว

2.1.4 อ่านในใจ (Silent Reading) หลังจากหาความหมายของคำและสะกดคำได้แล้ว นักเรียนอ่านเรื่องที่ครูกำหนดให้ในใจก่อน เพื่อรวบรวมและทำความเข้าใจเรื่องก่อนที่จะฝึกอ่านออกเสียงในขั้นต่อไปกับเพื่อน

2.1.5 การอ่านออกเสียง (Reading Aloud) นักเรียนเปลี่ยนกันอ่านคนละย่อหน้ากับคู่ของตนหรือกับเพื่อนร่วมทีม เมื่อใครอ่านออกเสียงไม่ถูกก็ช่วยกันแก้ไข ส่วนครูผู้สอนจะต้องคอยเดินดูนักเรียนทุกกลุ่มเป็นการสังเกตความถูกต้องในการอ่านของนักเรียนและคอยช่วยเหลือเมื่อนักเรียนมีปัญหา

2.1.6 การค้นหาคำตอบจากเรื่องที่อ่าน นักเรียนแต่ละทีมช่วยกันตอบคำถามแต่ละตอนของเรื่องที่ครูให้อ่าน ปรีกษาและอภิปรายหาคำตอบที่ถูกต้องก่อนที่นักเรียนแต่ละคนจะเขียนคำตอบของตนเองส่งครู

2.1.7 การเล่าเรื่อง (Story Retelling) นักเรียนในแต่ละกลุ่มช่วยกันสรุปใจความสำคัญของเรื่องตามลำดับเหตุการณ์เป็นคำพูดของตนเอง โดยครูใช้คำถามแนะแนวทางในการเล่าเรื่อง

2.1.8 การเขียนเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน (Story-Related Writing) นักเรียนเขียนสรุปใจความสำคัญของเรื่องตามลำดับเหตุการณ์จากการเล่าเรื่อง สอดแทรกความรู้สึกนึกคิดและความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน ตามแนวคิดของตน

2.2 ขั้นตอนการฝึกแบบอิสระ (Free Practice)

หลังจากที่นักเรียนได้ทำงานเป็นกลุ่มโดยมีครูคอยควบคุมดูแลอย่างใกล้ชิด นักเรียนยังจะได้ฝึกทำงานเองตามลำพัง โดยการช่วยตรวจแก้ไขความถูกต้องในการทำงานของผู้ร่วมทีม (Peer Pre-assessment) ก่อนที่จะส่งครู นอกจากนี้ นักเรียนยังสามารถฝึกอ่านเรื่องที่ตนสนใจตามความต้องการนอกห้องเรียน

3. ขั้นตอนการทดสอบ (Testing)

หลังจากที่นักเรียนเรียนจบแต่ละบทแล้ว ครูผู้สอนจะทดสอบนักเรียนเกี่ยวกับความเข้าใจการอ่านเรื่อง การสร้างประโยคจากคำศัพท์ที่ให้ และการอ่านออกเสียงคำศัพท์ ซึ่งใช้เวลาประมาณ 15-20 นาที โดยทดสอบเป็นรายบุคคล ไม่นอนุญาตให้ช่วยเหลือกัน ครูผู้สอนต้องแยกนักเรียน แยกโต๊ะจากกลุ่ม คะแนนของกลุ่มขึ้นอยู่กับความสามารถของสมาชิกในทีมทุกคน เมื่อทุกคนทำการทดสอบเสร็จ ครูผู้สอนควรรีบตรวจและบอกคะแนนของแต่ละทีมให้ทุกคนทราบ หากเป็นไปได้ควรบอกให้นักเรียนทราบในคาบต่อไป เพื่อเป็นการกระตุ้นและให้กำลังใจแก่ผู้เรียน

4. ขั้นตระหนักถึงความสำเร็จของกลุ่ม

ทันทีที่ผู้สอนคิดคะแนนของผู้เรียนแต่ละคนและแต่ละทีมเสร็จแล้วควรจะให้รางวัลเกียรติบัตร หรือคำชมแก่กลุ่มที่ทำคะแนนได้ดีถึงเกณฑ์ที่กำหนด เพื่อเป็นการชี้ให้เห็นคุณค่าความร่วมมือและความสำเร็จในทีม

การคิดคะแนน

Stevens et al. (อ้างอิงใน วรพรรณ สติพิเลิศ, 2537, หน้า 28) ได้กำหนดการคิดคะแนนเพื่อเป็นการตัดสินความสำเร็จของกลุ่มไว้ดังนี้

1. การกำหนดคะแนนของทีมในการอ่าน (Determining Team Scores in Reading) มีจุดประสงค์เพื่อที่จะให้นักเรียนมีความรับผิดชอบในการทำงานของตนเอง เพื่อเป็นแรงเสริมในการให้ความร่วมมือกันในการทำงาน และกระตุ้นให้นักเรียนขยันทำงานติดต่อกันอย่างต่อเนื่อง ดังนั้นจึงจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับการให้คะแนนหรือรางวัลทีมในการอ่านเพื่อเป็นแรงเสริมแก่ผู้เรียน คะแนนที่จะได้มาของแต่ละทีมจะเป็นคะแนนที่สมาชิกในแต่ละทีมได้จากการทดสอบ แล้วจึงนำเอาคะแนนของแต่ละคนได้มารวมกันเฉลี่ยเป็นคะแนนของทีม ดังเช่น

การสอบข้อที่ 4 ซึ่งได้แก่ การอ่านออกเสียงคำศัพท์ นักเรียนจะสอบกับครูตัวต่อตัวซึ่งอาจจะใช้เวลาออกชั้นเรียนก็ได้

ตาราง 2 แสดงการคิดคะแนนเพื่อเป็นการตัดสินความสำเร็จของกลุ่ม

ลำดับ	กิจกรรม (Activities)	การให้คะแนน (Scoring)
1	Reading Comprehension Test	
2	Word Meaning Test	100
3	Spelling Test (การทดสอบตามกิจกรรมดังกล่าว นักเรียนทำในกระดาษคำตอบ)	
4	Word Out Loud Test	อ่านถูกต้องครั้งแรกได้ 100 คะแนน อ่านถูกต้องครั้งที่สองได้ 80 คะแนน เป็นต้น

นอกจากนี้ถ้าผู้เรียนคนใดหรือทุกคนต้องการฝึกอ่านเพิ่มเติมโดยอิสระนอกเหนือจากเรื่องที่ครูให้อ่านในชั้นเรียนก็ยอมทำได้ แต่นักเรียนจะต้องทำรายงานเรื่องที่ไปอ่านเองมาส่งครูทุก 2 สัปดาห์ ครูก็จะมีคะแนนพิเศษให้

2. คะแนนการทำงานของทีม (Teamwork Points) หมายถึง คะแนนความร่วมมือในทีม ครูจะมีคะแนนให้ 20 คะแนน สมาชิกของทีมแต่ละทีมจะได้คะแนนตามพฤติกรรมในการเรียน ซึ่งขึ้นอยู่กับความสำเร็จของการทำงานที่ได้รับมอบหมายจากครู ความร่วมมือและช่วยเหลือกัน

และกัน และการปฏิบัติตามกฎของห้องเรียน ในคาบสุดท้ายของการเรียนแต่ละสัปดาห์ ครูจะให้ คะแนนสมาชิกแต่ละคนในทีม โดยเขียนลงในแบบฟอร์มการทำงาน

3. การคิดคะแนนทีม (Calculating Team Scores) ครูผู้สอนนำคะแนนที่นักเรียนได้ จากการสอบข้อเขียน สอบอ่านออกเสียงคำศัพท์ คะแนนการทำงานที่สมาชิกแต่ละคนในทีมได้มารวมกันแล้วหารด้วยจำนวนสมาชิกในแต่ละทีม คะแนนที่ได้ออกมาจะเป็นคะแนนทีม ตัวอย่างเช่น

Team : Jurassic

Story : Mr. Flower

Team Members	Comprehension Test (20)	Word Meaning Test (20)	Word Out Loud Test (20)	Spelling Test (20)	Teamwork (20)	Avg.
ชุติวรรณ	18	19	20	20	19	96
พรรณวิทย์	19	18	20	20	18	93
ยุพวรรณ	17	18	20	19	19	93
วัลลียา	12	17	20	19	19	86
					Team Total	368
					Team Score	368/4=92

ภาพ 1 ใบคะแนนของทีม (Team Scores Sheet)

จากการให้คะแนนดังกล่าว กลุ่ม Jurassic ได้คะแนน 92 คะแนน นักเรียนแต่ละกลุ่มจะได้รับเกียรติบัตรหรือรางวัลตามคะแนนของทีม โดยกำหนดไว้ดังนี้

กลุ่มที่ได้คะแนน 90-100 จะได้รับเกียรติบัตรเป็น Super teams.

กลุ่มที่ได้คะแนน 80-89 จะได้รับเกียรติบัตรเป็น Great teams.

กลุ่มที่ได้คะแนน 70-79 จะได้รับเกียรติบัตรเป็น Good teams.

ครูผู้สอนอาจจะให้รางวัลเพิ่มรวมกับเกียรติบัตรก็ได้ หลังจากการสอบแต่ละครั้งทันทีที่ครูทำคะแนนเสร็จ ครูจะบอกคะแนนในคาบต่อไปเพื่อให้นักเรียนตื่นตัว และกระตุ้นให้นักเรียน

อยากเรียน รวมทั้งเพื่อให้นักเรียนเกิดความรู้สึกในความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในความร่วมมือของสมาชิก ทำให้ได้มาซึ่งความสำเร็จของกลุ่ม และเพื่อพัฒนาตนเองในครั้งต่อไป

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสร้างชุดกิจกรรม

ความหมายของชุดกิจกรรม

ชุดกิจกรรม ใช้ชื่อเรียกต่างกัน เช่น ชุดการสอน หรือชุดการเรียนสำเร็จรูปชุดกิจกรรม ซึ่งเป็นชุดทางสื่อประสม ใช้สื่อต่างๆ หลายชนิดเป็นองค์ประกอบ เพื่อก่อให้เกิดความสมบูรณ์ในตนเอง ที่จัดขึ้นประกอบสำหรับหน่วยการเรียนรู้ซึ่งมีนักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายไว้ต่างๆ กัน ดังนี้

1. พยงค์ จิระพงษ์ ให้ความหมายของชุดกิจกรรมไว้ว่า ชุดกิจกรรมเป็นสื่อการสอนที่เปลี่ยนมาจากชุดการสอน การใช้ชุดการสอนทำให้เกิดความคิดว่าเป็นสื่อการเรียนที่จัดให้ครูเป็นผู้ใช้ ในปัจจุบันนักศึกษาจึงเปลี่ยนมาใช้ชุดการเรียนการสอนแทน เพื่อย้ำถึงแนวการสอนที่ยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ให้ผู้เรียนได้มีโอกาสใช้สื่อต่างๆ ชุดการเรียนมีชื่อต่างๆ กัน เช่น ชุดการสอน ชุดการสอนรายบุคคล ชุดการเรียนสำเร็จรูป ซึ่งเป็นชุดของสื่อประสมที่จัดสำหรับหน่วยการเรียนรู้

2. ประพฤติ ศิลพิพัฒน์ ให้ความหมายของชุดกิจกรรมไว้ว่า เป็นสื่อที่ช่วยให้ความสามารถเรียนได้ด้วยตนเอง มีการจัดสื่อไว้อย่างมีระบบ ช่วยให้ผู้เรียนเกิดความสนใจตลอดเวลา ทำให้เกิดทักษะในการแสวงหาความรู้

สรุปได้ว่า ชุดกิจกรรม หมายถึง สื่อการเรียนการสอนโดยนักเรียนสามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง ทำให้เกิดทักษะการแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง มีความน่าสนใจ และมีการจัดไว้อย่างเป็นระบบ

องค์ประกอบของชุดกิจกรรม

ทิตินา แชมมณี (2534, หน้า 10-12) กล่าวไว้ว่า ชุดกิจกรรมประกอบด้วยส่วนต่างๆ ดังนี้

1. ชื่อกิจกรรม ประกอบด้วย หมายเลขกิจกรรม ชื่อของกิจกรรมและเนื้อหาของกิจกรรมนั้น
2. คำชี้แจงเป็นส่วนที่อธิบายความมุ่งหมายของกิจกรรมและลักษณะของการจัดกิจกรรม เพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมาย
3. จุดมุ่งหมาย เป็นส่วนที่ระบุที่สำคัญของกิจกรรมนั้นความคิดรวบยอดเป็นส่วนที่ระบุวัตถุประสงค์หรือมโนทัศน์ของกิจกรรมส่วนนี้ควรได้รับการเน้นย้ำเป็นพิเศษสื่อเป็นส่วนที่ระบุวัตถุประสงค์ที่จำเป็นในการดำเนินกิจกรรมเพื่อช่วยครูทราบว่าจะต้องเตรียมอะไร
4. เวลาที่ใช้เป็นส่วนที่ระบุเวลาโดยประมาณค่าว่า กิจกรรมนั้นควรใช้เวลาเพียงใด
5. ขั้นตอนในการดำเนินกิจกรรมเป็นส่วนที่ระบุในการจัดกิจกรรมเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้

วิธีการจัดกิจกรรมนี้ได้จัดไว้เป็นขั้นตอนที่นอกเหนือจะสอดคล้องกับหลักวิชาการแล้วยังเป็นการอำนวยความสะดวกแก่ครูในการดำเนินการอย่างมีขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นนำ เป็นการเตรียมความพร้อมของผู้เรียน
2. ขั้นกิจกรรม เป็นส่วนที่ช่วยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ทำให้เกิดประสบการณ์ นำไปสู่การเรียนรู้ตามเป้าหมาย
3. ขั้นอภิปราย เป็นส่วนที่ผู้เรียนจะได้นำประสบการณ์ที่ได้รับจากขั้นกิจกรรม และขั้นอภิปราย นำไปสู่บทสรุปสาระสำคัญที่จะสามารถนำไปใช้ได้
4. ขั้นฝึกปฏิบัติ เป็นส่วนที่วัดความรู้ความเข้าใจของผู้เรียนหลักจากฝึกปฏิบัติกิจกรรมครบถ้วนทุกขั้นตอนแล้ว โดยทำแบบฝึกกิจกรรมทบทวนท้ายชุดกิจกรรม

สรุปได้ว่า ชุดกิจกรรมจะประกอบด้วย ชื่อกิจกรรม คำชี้แจง จุดมุ่งหมาย เนื้อหา สื่อ เวลาที่ใช้ ขั้นตอนในการดำเนินกิจกรรม การวัดและประเมินผล

การหาประสิทธิภาพของ ชุดการสอน

การหาประสิทธิภาพของ ชุดการสอน หมายถึง การนำชุดการสอนไปทดลองใช้ตามขั้นตอนที่กำหนดไว้ เพื่อนำข้อมูลมาปรับปรุงและนำไปทดลองจริง

ประสิทธิภาพของชุดการสอนจะกำหนดเป็นเกณฑ์ที่ผู้สอนคาดหวังว่าผู้เรียนจะเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่พึงพอใจ โดยถือว่าเป็นชุดการสอนที่มีประสิทธิภาพนั้นจะต้องเป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐานที่ตั้งไว้ 80/80 หมายความว่า จำนวนนักเรียนร้อยละ 80 ขึ้นไปมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่ต่ำกว่าร้อยละ 80

1. การกำหนดประสิทธิภาพ หมายถึง ระดับประสิทธิภาพของชุดการสอนที่จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ หากชุดการสอนมีประสิทธิภาพถึงระดับเกณฑ์แล้ว ชุดการสอนนั้นก็มีคุณค่าต่อการนำไปสอนนักเรียนได้ การกำหนดมาตรฐานให้มีคุณค่าเท่าใดนั้น ผู้สอนเป็นผู้พิจารณาตามความพอใจ โดยปกติเนื้อหาที่เป็นความรู้ ความจำ มักกำหนดไว้ 80/80, 85/85 หรือ 90/90 ส่วนเนื้อหาที่เป็นทักษะอาจตั้งไว้ต่ำกว่านี้ เช่น 75/75 เป็นต้น

การยอมรับหรือไม่ยอมรับประสิทธิภาพเมื่อทดลองสอนโดยใช้ชุดการสอนแล้วสามารถหาประสิทธิภาพของชุดการสอนได้ แล้วนำประสิทธิภาพของชุดการสอนที่หาได้ไปเปรียบเทียบกับเกณฑ์มาตรฐานที่ตั้งไว้ เพื่อดูว่าเราจะยอมรับประสิทธิภาพหรือไม่ การยอมรับประสิทธิภาพหรือความแปรปรวน 2.5 – 5 เปอร์เซ็นต์ คือ ประสิทธิภาพของชุดการสอนไม่ควรต่ำกว่า 5 เปอร์เซ็นต์ เช่น เราตั้งประสิทธิภาพไว้ 90/90 เมื่อนำชุดการสอนไปทดลอง พบว่าชุดการสอน

นั้นมีประสิทธิภาพ 87.5/87.5 เปอร์เซนต์ เรายอมรับได้ว่าชุดการสอนนั้นมีประสิทธิภาพ การยอมรับประสิทธิภาพของชุดการสอน มี 3 ระดับ คือ

1. สูงว่าเกณฑ์
2. เท่าเกณฑ์
3. ต่ำกว่าเกณฑ์แต่ยอมรับได้ว่ามีประสิทธิภาพ

2. การทดลองประสิทธิภาพ เมื่อผลิตชุดการสอนขึ้นมาแล้ว ต้องนำชุดการสอนไปหาประสิทธิภาพตามขั้นตอนดังนี้

2.1 การทดลองแบบหนึ่งต่อหนึ่ง คือการทดลองกับผู้เรียน 3 คน โดยใช้ผู้เรียนที่มีระดับสติปัญญาสูง ปานกลาง ต่ำ นำผลที่ได้หาประสิทธิภาพเสร็จแล้วนำมาปรับปรุงให้ดีขึ้น ปกติคะแนนที่ได้จากการทดลองจะต่ำกว่าเกณฑ์

2.2 ทดลองกลุ่มเล็ก คือการทดลองกับผู้เรียน 6 – 11 คน โดยใช้ผู้เรียนที่มีระดับสติปัญญาสูง ปานกลาง ต่ำ นำผลที่ได้หาประสิทธิภาพเสร็จแล้วนำมาปรับปรุงให้สมบูรณ์

2.3 การทดลองภาคสนาม คือการทดลองกับผู้เรียนทั้งชั้น จำนวน 30-100 คน นำผลที่ได้ไปคำนวณหาประสิทธิภาพ หากต่ำกว่าเกณฑ์มากกว่าที่กำหนดไว้ ต้องกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพของชุดการสอนใหม่ ตามหลักความจริงความจำเป็นที่ต้องการหาประสิทธิภาพชุดการสอน อธิพร ศรียมก ได้กล่าวถึงความจำเป็นที่จะต้องหาประสิทธิภาพของชุดการสอนดังนี้

2.3.1 เพื่อความมั่นใจว่า ชุดการสอนที่สร้างขึ้นมามีประสิทธิภาพ

2.3.2 เพื่อความแน่ใจว่าชุดการสอนนั้นสามารถทำให้การเรียนการสอนบรรลุจุดประสงค์อย่างแท้จริง

3. ถ้าจะผลิตชุดการสอนออกมาจำนวนมาก การทดสอบหาประสิทธิภาพจะเป็นหลักประกันว่าผลผลิตออกมาแล้วใช้ได้ มิฉะนั้นแล้วจะเสียงบประมาณ เสียแรงงาน เสียเวลา เพราะผลผลิตออกมาแล้วใช้ประโยชน์ไม่ได้

ประโยชน์ของชุดกิจกรรม

ในการจัดการเรียนการสอนทุกระดับ ชุดกิจกรรมจัดเป็นสื่อการสอนชนิดหนึ่งที่ได้รับคามนิยมอย่างแพร่หลาย เพราะเป็นการนำสื่อต่างๆ มาประกอบกันเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการเรียนการสอน ประโยชน์ของชุดกิจกรรมที่มีต่อการเรียนการสอนมีหลายประการ คือ

1. ช่วยให้ผู้สอนถ่ายทอดเนื้อหาและประสบการณ์ที่สลับซับซ้อนและมีลักษณะเป็นนามธรรมที่ผู้สอนไม่สามารถถ่ายทอดด้วยการบรรยายได้ดี

2. เร้าความสนใจของผู้เรียนต่อสิ่งที่กำลังศึกษาเพราะชุดกิจกรรมจะเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนด้วยตนเอง
 3. เปิดโอกาสให้ผู้เรียนแสดงความคิดเห็น ฝึกการตัดสินใจ แสวงหาความรู้ด้วยตนเอง และมีความรับผิดชอบต่อตนเองและสังคม
 4. เป็นการสร้างความพร้อมและความมั่นใจให้แก่ผู้สอน เพราะชุดกิจกรรมพัฒนาไว้เป็นหมวดหมู่สามารถหยิบใช้ได้ทันที
 5. ช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการเรียนรู้ของผู้เรียน เพราะสื่อประสมที่ได้จัดไว้ในระบบเป็นการปรับเปลี่ยนกิจกรรมและช่วยรักษาระดับความสนใจของผู้เรียนอยู่ตลอดเวลา
 6. แก้ปัญหาความแตกต่างระหว่างบุคคลและส่งเสริมการศึกษารายบุคคลตามความสนใจตามเวลาและโอกาสที่เอื้ออำนวยแก่ผู้เรียน
 7. ช่วยขจัดปัญหาการขาดแคลนครู ชุดกิจกรรมทำให้ผู้เรียนเรียนได้โดยอาศัยความช่วยเหลือจากครูเพียงเล็กน้อย ทั้งสามารถเรียนด้วยตนเอง ครูคนหนึ่งสามารถสอนนักเรียนได้จำนวนมาก
 8. ช่วยให้นักเรียนได้รู้จุดมุ่งหมายของการเรียนชัดเจน ตลอดจนรู้วิธีการที่จะบรรลุจุดมุ่งหมาย เป็นการเพิ่มพูนการจูงใจในการเรียน นักเรียนได้เรียนรู้ด้วยการกระทำ
 9. ชุดกิจกรรมจะกำหนดบทบาทของครูและนักเรียนไว้แน่ชัดว่า ตอนใดใครทำอะไรอย่างไร ลดบทบาทการกระทำของครูฝ่ายเดียว นักเรียนได้เรียนรู้โดยการกระทำมากขึ้น
 10. ชุดกิจกรรมเกิดจากการเอาวิธีระบบเข้ามาใช้ย่อมจะมีประสิทธิภาพ เพราะได้ผ่านการทดลองหาประสิทธิภาพมาแล้ว โดยผู้มีความชำนาญทั้งในเนื้อหาและวิธีการ เพื่อสร้างเป็นแม่แบบ และสามารถจะขยายออกไปได้
 11. เป็นการฝึกให้ผู้เรียนมีความรับผิดชอบในการเรียน รู้จัดการทำงานร่วมกัน
 12. เปิดโอกาสในผู้เรียนเลือกวัสดุการเรียนและกิจกรรมที่เขาชอบ
 13. มีการวัดผลตัวเองบ่อยๆ ทำให้นักเรียนรู้การกระทำของตนเองและสร้างแรงจูงใจ
- จากประโยชน์ของชุดกิจกรรม จะพบว่า ชุดกิจกรรมเป็นเทคโนโลยีทางการศึกษาที่มีความเหมาะสมที่จะนำไปใช้ในการสอนได้เป็นอย่างดี เพราะชุดกิจกรรมช่วยให้สามารถแก้ปัญหาเกี่ยวกับการสอนได้เป็นอย่างดี และยังช่วยอำนวยความสะดวกให้ครู เหมาะสมที่จะนำไปใช้ในการเรียนการสอนในปัจจุบัน

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในประเทศ

ผู้ศึกษาได้ศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจ ภาษา อังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้วิธี ซี ไอ อาร์ ซี ดังนี้

ตติยา ไผ่วงษ์ (2544) ได้ทำการศึกษาการพัฒนาทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจ ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้วิธี ซี ไอ อาร์ ซี เพื่อเปรียบเทียบความเข้าใจ ในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการสอนโดยวิธี ซี ไอ อาร์ ซี กับวิธีการสอนปกติ และความคิดเห็นต่อวิธี ซี ไอ อาร์ ซี ของนักเรียนในกลุ่มทดลองโดยแบ่งเป็น กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม พบว่านักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธี ซี ไอ อาร์ ซี มีผลสัมฤทธิ์ ทางการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักเรียนส่วนใหญ่ที่ได้รับการสอนโดยวิธี ซี ไอ อาร์ ซี มีความคิดเห็นต่อการเรียนโดยวิธี ซี ไอ อาร์ ซี ระดับเห็นด้วยอย่างยิ่งในทุกด้าน

นพมณี ขัติแก้ว (2547) ได้ทำการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการอ่านจับใจความของ นักเรียนขณะที่เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนโดยวิธี ซี ไอ อาร์ ซี และศึกษาพฤติกรรมของ นักเรียนขณะที่เรียนโดยวิธี ซี ไอ อาร์ ซี พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการอ่านจับใจความ สำคัญของนักเรียนที่เรียนโดยวิธี ซี ไอ อาร์ ซี มีค่าเฉลี่ยร้อยละ 77.50 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ได้ กำหนดไว้คือ ร้อยละ 60 และพฤติกรรมมีส่วนร่วมในการเรียนการอ่านจับใจความสำคัญ ในด้านการให้ความช่วยเหลือ ด้านการปฏิบัติตนที่ดีต่อเพื่อน และด้านการให้ความร่วมมือ ของนักเรียนโดยภาพรวมอยู่ในเกณฑ์ดี

นิตยา ศิริติระ (2547) ได้ทำการศึกษาการพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้วิธี ซี ไอ อาร์ ซี เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ของการอ่านก่อน และ หลังเรียนเทียบกับเกณฑ์ 60% พบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธี ซี ไอ อาร์ ซี มีผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนเพิ่มขึ้น มีคะแนนเฉลี่ยหลังการเรียนคิดเป็นร้อยละ 65 เมื่อเปรียบเทียบกับเกณฑ์ ของโรงเรียนพบว่าสูงกว่าเกณฑ์

พัชรินทร์ พลอยทับทิม (2546) ได้ทำการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ ในเรื่องเศษส่วน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนแบบกลุ่มแข่งขันแบ่งตามผลสัมฤทธิ์ และเพื่อศึกษาพฤติกรรมมีส่วนร่วมรับผิดชอบในการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนแบบกลุ่มแข่งขันแบ่งตามผลสัมฤทธิ์ พบว่านักเรียนที่ได้รับการสอน โดยใช้กิจกรรมการเรียนแบบกลุ่มแข่งขันแบ่งตามผลสัมฤทธิ์ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น โดยมี

คะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบหลังการเรียนรู้สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .01 และนักเรียนมีระดับการแสดงออกของพฤติกรรมมีส่วนร่วมรับผิดชอบในการเรียนรู้อยู่ในระดับมาก

วรพรรณ สิทธิเลิศ (2537) ได้ทำการศึกษาผลการเรียนโดยวิธี ซี ไอ อาร์ ซี ที่มีต่อการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษและความคิดเห็นเกี่ยวกับบรรยากาศในชั้นเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษ และความคิดเห็นเกี่ยวกับบรรยากาศในชั้นเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยแบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ซึ่งนักเรียนทั้งสองกลุ่มมีพื้นฐานความรู้วิชาภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน ผู้วิจัยดำเนินการสอนกลุ่มทดลองโดยใช้แผนการสอนที่ใช้วิธี ซี ไอ อาร์ ซี และกลุ่มควบคุมโดยใช้แผนการสอนที่ใช้วิธีการตามคู่มือครู จากผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษของนักเรียนในกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

วิราพร เกื้อปัญญา (2541) ได้ทำการศึกษาความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้วิธี ซี ไอ อาร์ ซี เพื่อเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างกลุ่มที่เรียนด้วยวิธี ซี ไอ อาร์ ซี และวิธีสอนปกติ ศึกษาพฤติกรรมและความคิดเห็นของนักเรียนที่เรียนด้วยวิธี ซี ไอ อาร์ ซี และศึกษาผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ความเข้าใจในการอ่านภาษาไทย พบว่า ความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนที่เรียนโดยวิธี ซี ไอ อาร์ ซี สูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยวิธีสอนปกติ นอกจากนี้พฤติกรรมของนักเรียนที่เรียนโดยวิธี ซี ไอ อาร์ ซี มีการแสดงออกมากในด้านรับผิดชอบงานของตนเอง ให้ความสนใจและกระตือรือร้นในการทำกิจกรรมทุกขั้นตอน ส่วนความคิดของนักเรียนที่เรียนด้วยวิธี ซี ไอ อาร์ ซี โดยรวมอยู่ในระดับเห็นด้วย และขนาดผลกระทบของการเรียนโดยวิธีนี้ ต่อผลสัมฤทธิ์ในการอ่านภาษาไทย เท่ากับ 1.03 ของส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ศรัณย์ จันทรทะเล (2548) ได้ศึกษาการส่งเสริมความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ ความสามารถในการเขียนสรุปความและความภาคภูมิใจของนักศึกษาระดับปริญญาตรี โดยการเรียนรู้แบบวิธี ซี ไอ อาร์ ซี เพื่อเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษความสามารถในการเขียนสรุปความ และความภาคภูมิใจของนักศึกษาระดับปริญญาตรีก่อนและหลังการเรียนรู้แบบวิธี ซี ไอ อาร์ ซี พบว่า ความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษและความสามารถในการเขียนสรุปความของนักศึกษาเพิ่มขึ้น และความภาคภูมิใจในตนเองของนักศึกษาอยู่ในระดับสูงหลังจากได้รับการเรียนรู้แบบวิธี ซี ไอ อาร์ ซี

ศิววรรณ อินทร์พวง (2540) ได้ทำการศึกษาผลของการใช้วิธีสอนแบบวิธี ซี ไอ อาร์ ซี ที่มีต่อการอ่านเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เพื่อศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์

ทางการอ่านเพื่อความเข้าใจ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยแบ่งเป็นกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม กลุ่มทดลองได้รับการสอนโดยวิธี ซี ไอ อาร์ ซี และกลุ่มควบคุมได้รับการสอนโดยวิธีตามคู่มือครู จากผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาไทยของนักเรียนในกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักเรียนที่เรียนด้วยวิธี ซี ไอ อาร์ ซี มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนในด้านความร่วมมือระหว่างนักเรียนกับนักเรียน มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมากถึงมากที่สุด ส่วนความร่วมมือระหว่างครูกับนักเรียน ปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับนักเรียน ครูกับนักเรียน และกิจกรรมการเรียนการสอนมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก

จากงานวิจัยที่กล่าวมาข้างต้นแสดงให้เห็นว่า การสอนการอ่านโดยใช้วิธี ซี ไอ อาร์ ซี ช่วยพัฒนาให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านเพิ่มสูงขึ้นกว่าการสอนโดยวิธีปกติหรือเพิ่มสูงขึ้นจากเกณฑ์ที่ตั้งไว้ ดังนั้นผู้ศึกษาจึงสนใจที่จะนำวิธีนี้มาทดลองใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษกับนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เพื่อพัฒนาและส่งเสริมให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านเพิ่มสูงขึ้นต่อไป

งานวิจัยต่างประเทศ

Skeans, Sharon Elizabeth Sicinski (1991) ได้ทำการศึกษา ผลการเรียนโดยใช้เทคนิค ซีไออาร์ซี และความสำเร็จของนักเรียนที่ใช้การเรียนแบบเรียนร่วมมือกับการบูรณาการทางด้านภาษามีผลกระทบอย่างมากต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการเรียนไม่ได้บูรณาการกับการเรียนแบบร่วมมือ ซึ่งผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนซึ่งวัดจากการสอบย่อยของคำศัพท์ การอ่านจับใจความ และแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางด้านภาษา ผลการวิจัยพบว่า 1) ผลของการใช้เทคนิคซีไออาร์ซี ในการจัดกระบวนการเรียนการสอนเรื่องคำศัพท์มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สูงขึ้น 2) การใช้เทคนิคซีไออาร์ซีในการบูรณาการการอ่านจับใจความ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สูงขึ้น

Ren-Shing Wang (2006) ได้ทำการศึกษาผลการเรียนแบบเรียนร่วมมือโดยใช้ Jigsaw เป็นแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษที่สถาบันเทคโนโลยีจุงวา ประเทศไต้หวัน โดยทำการศึกษาเปรียบเทียบเจตคติและระดับแรงจูงใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างการเรียนแบบเรียนร่วมมือและเรียนแบบดั้งเดิม และการใช้วิธีแบบเรียนร่วมมือทำให้นักเรียนมีเจตคติที่ดีเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษและมีความต้องการที่จะเข้าไปมีส่วนร่วมกับผู้พูดภาษาอังกฤษมากกว่าผู้ที่เรียนแบบดั้งเดิมแต่ไม่มีความแตกต่างกันในด้านของการวัดเจตคติระดับแรงจูงใจ

จากงานวิจัยดังกล่าวข้างต้นแสดงว่าการจัดการเรียนการสอนโดยใช้วิธีแบบร่วมมือ ซีไออาร์ซี ช่วยพัฒนาให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านสูงขึ้นกว่าการสอนแบบดั้งเดิมผู้วิจัยจึงสนใจที่จะนำวิธีนี้มาทดลองใช้ในการพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยใช้เทคนิค ซีไออาร์ซี วิชาภาษาอังกฤษเรื่อง สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เพื่อพัฒนาและส่งเสริมให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านสูงต่อไป